Όνειρα έχετε; (Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 1 Φεβρουαρίου, 2023

Γιὰ πολλὰ κατηγοροῦν τοὺς νέους σήμερα. Καὶ γιὰ περισσότερα τοὺς κριτικάρουν, τοὺς σχολιάζουν, τοὺς ἀποδοκιμάζουν. Ὅμως ἐκεῖ ποὺ δὲν γίνεται αὐτὸ ἢ τουλάχιστον συμβαίνει σὲ μικρότερη ἔκταση, εἶναι γιὰ κάποια – τί κάποια; – γιὰ τὰ τόσα «θὰ» ποὺ ἔχουν. Γιὰ τὸν ἑαυτό τους, τὸ μέλλον τους, τὴ ζωή. Πρόκειται γιὰ τὰ ὄνειρά τους!

Λένε γιὰ παράδειγμα…

«Θὰ ἀρχίσω ἀπὸ φέτος ἀγγλικά». «Θὰ ἀνεβάσω τὴ βαθμολογία μου στὰ τάδε μαθήματα». «Θὰ πάω στὸ τάδε φροντιστήριο». «Θὰ σπουδάσω αὐτό…». «Θὰ γίνω ἐκεῖνο…». «Θὰ δημιουργήσω αὐτὸ τὸ πολὺ σημαντικό…» κ.λπ. κ.λπ.

* * *

Τὰ ὄνειρα σαφῶς ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τοὺς νέους περισσότερο. Εἶναι στὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νιότης ἡ ὀνειροπόληση. Κι εἶναι πολὺ φυσικό, ἐπειδὴ ἔχουν τὸ μέλλον μπροστά τους. Κι εἶναι ἑπόμενο ἔτσι νὰ ὀνειρεύονται γι’ αὐτὸ τὸ μέλλον. Πῶς θὰ τὸ ἤθελαν, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι καλύτερο ἀπ’ τὸ παρόν, πῶς θὰ εἶναι πραγματικὰ μεγαλειῶδες. Κι ὅπως «οἱ φανταστικὲς παραστάσεις τοῦ ὕπνου εἶναι ἀπηχήσεις τῆς καθημερινῆς σκέψης», ὅπως λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, ἔτσι καὶ ἡ ὀνειροπόληση εἶναι τὸ ἀπαύγασμα τῆς νεανικῆς ἰδιοσυγκρασίας. Ὁπωσδήποτε ἡ νιότη εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν ὀνείρων. Ἀντίθετα οἱ γέροντες ἔχουν μόνο ἀναμνήσεις…

Τὰ ὄνειρα σαφῶς ἔχουν σχέση καὶ μὲ τὴ φαντασία. Λέγει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Τὰ ὄνειρα καὶ οἱ φαντασίες παρουσιάζουν στὴν ψυχή μας τὰ ἴδια πράγματα». Ὀνειροπολοῦμε γιὰ κάτι σημαίνει ὅτι φανταζόμαστε πολὺ αὐτὸ τὸ κάτι … Τόσο πολὺ διογκώνουν τὴν φαντασία μας τὰ ὄνειρα, ὥστε συμβαίνει αὐτὸ ποὺ λέγει ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Θεολόγος: «Εὐκολότερα πλουτίζουν οἱ κουτοὶ στὰ ὄνειρά τους, παρὰ ὅσοι ἔχουν ὠκεανοὺς ἀπὸ χρήματα»!

Τὰ ὄνειρα σαφῶς ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς μας. Εἶναι ἐκεῖνα ποὺ δίνουν τὸ ἔναυσμα σ’ αὐτήν. Τίποτα χωρὶς αὐτὰ δὲν ἀρχίζει…

Τὰ ὄνειρα σαφῶς εἶναι ἀπαραίτητα καὶ γιὰ νὰ συνεχίσουμε. Ἂν δὲν ἔχεις τά… «θά» σου, πῶς θὰ πορευθεῖς στὴ ζωή; Ἐμπνέουν, λοιπόν, κατευθύνουν, ἐνθαρρύνουν,

προτρέπουν, ἐνθουσιάζουν, κινοῦν τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ εἶναι μας, προκειμένου νὰ γίνουν χειροπιαστὴ πραγματικότητα. Λένε: «Χρειάζεται πάντα ἕνα ὄνειρο, κάποιος πόθος, γιὰ νὰ κινεῖται ἡ ζωή». Ἄρα, λοιπόν, ζεῖ κανεὶς μ' αὐτά, ναὶ ζεῖ!

* * *

Γι' αὐτὸ «μὴ ἀνησυχεῖτε γιὰ τούς... ἀνήσυχους». Αὐτούς, δηλαδή, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἡσυχάσουν ἀπ' τὰ ὄνειρά τους καὶ μάλιστα τὰ νεανικά. Τότε γιὰ ποιοὺς ν' ἀνησυχοῦμε; Γι' αὐτοὺς ποὺ «δὲν βλέπουν φῶς» σὲ τίποτα! Γιὰ ὅσους ἔχουν τελειώσει ὅλα, γιὰ κείνους ποὺ δὲν περιμένουν τίποτα πιά! Καὶ γιὰ ὅσους ἐνδιαφέρονται γιὰ «ξάπλες», «πλάκες», «γλέντια», «ξενύχτια». Ἤδη εἶναι γέροι. Στὴν ψυχή! Τί ἀπ' αὐτοὺς νὰ περιμένεις; Ἤδη αὐτοὶ βρίσκονται σὲ βαθὺ ὕπνο ἀπ' τὸ πολὺ σκοτάδι ποὺ ἐπικρατεῖ στὴ ζωή τους ...

Θὰ μᾶς πεῖ καὶ πάλι ὁ Μ. Βασίλειος: «Ἐκ φύσεως τὰ ὄνειρα στὸν ὕπνο εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπηχήματα τῶν φροντίδων τῆς ἡμέρας. Δηλαδὴ ὅ,τι λογῆς εἶναι τὰ ἔργα τῆς ζωῆς μας, τέτοια κατ' ἀνάγκη εἶναι καὶ τὰ ὄνειρα». Ἀκριβῶς τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ἄλλα ὄνειρα, αὐτὰ ποὺ συζητᾶμε. Προέρχονται κι αὐτὰ ἀπ' τὸν τρόπο τῆς ζωῆς μας. Τοὺς προσανατολισμοὺς καὶ τὶς ἀξίες ποὺ ἔχουμε.

Ἄρα δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶσαι νέος στὸ σῶμα, γιὰ νὰ ὀνειρεύεσαι, πρέπει νὰ ἔχεις καὶ νεανικὴ ψυχή. Καὶ νεανικὴ ψυχὴ ἔχει ὅποιος ζεῖ μὲ τὸν Θεὸ καὶ γιὰ τὸν Θεό.

Διαφωνεῖτε; Ἂς προσέξουμε τότε καὶ τοῦτο τὸν λόγο τοῦ Μ. Βασιλείου: «Ὅποιοι εἶναι ὑποδουλωμένοι στὴ μέθη καὶ στὴν πολυφαγία, οὔτε ὕπνο γνήσιο καὶ ἀληθινὸ ἔχουν, οὔτε ἀπαλλάσσονται ἀπὸ φοβερὰ ὄνειρα»! Ναί, τὰ ὄνειρα γίνονται πλέον ἐφιάλτες γιὰ ὅσους νέους ζοῦν ἁμαρτωλὴ ζωή. Καὶ δυστυχῶς δὲν εἶναι μόνο γι' αὐτούς, εἶναι καὶ γιὰ τὸ περιβάλλον τους. Τὸ οἰκογενειακό, τὸ σχολικό, τὸ εὐρύτερα κοινωνικό...

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸς τοῦτος ὁ λόγος τοῦ Ραοὺλ Φολλερώ: «Ὅταν κανεὶς δὲν ἔχει κάτι, κάνει ὄνειρα. Ὅταν τὰ ἔχει ὅλα, ἔχει ἰδιοτροπίες»! Θέτει καὶ μιὰ ἄλλη διάσταση στὸ θέμα μας. Τῆς **τρυφηλῆς ζωῆς**, δηλαδὴ τῆς χαμοζωῆς. Αὐτὴ ἡ ζωή, ἀπ' τὴ μία – ὅπως ἤδη ἀναφέραμε – γεννᾶ τὰ λάθος ὄνειρα, τὰ ἀπαίσια καὶ τὰ φοβερά, καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη δὲν δημιουργεῖ κανένα ὄνειρο γιὰ τίποτα!

Καὶ κάτι ἀκόμη ἐπ' αὐτοῦ. Εἶπαν: «Ὅταν τὰ ὄνειρά σου, στὰ γκρεμίσουν ἄλλοι, ἔχεις τὴν ψυχή σου νὰ τὰ χτίσεις πάλι. Ὅταν τὰ ὄνειρά σου, μόνος τὰ γκρεμίσεις, μὲ ψυχὴ σπασμένη, πῶς νὰ τὰ ξαναχτίσεις;». Πόσο σημαντικὴ πράγματι εἶναι αὐτὴ ἡ ζωντάνια τῆς νεανικῆς ψυχῆς!

* * *

Ἔπειτα, συμβαίνει καὶ αὐτό. Τὰ ὄνειρα μᾶς ἀποκαλύπτουν! Ναί, ὄνειρα ἀπὸ ὄνειρα ἔχουν διαφορά. Δὲν εἶναι ὅλα τὰ ἴδια.

Ἄλλα τὰ ὄνειρα ἐκείνου ποὺ ὁραματίζεται νὰ γίνει ἐπιστήμονας, κι ἄλλα ἐκείνου ποὺ θέλει (κι ὄχι ὅτι δὲν ἔχει τὶς δυνατότητες) νὰ παραμείνει ἀγράμματος!

Ἄλλα τὰ ὄνειρα ἐκείνου ποὺ ὁραματίζεται νὰ εἶναι ἐνάρετος καὶ συνετὸς κι ἄλλα ἐκείνου ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει ἡ κοσμικὴ ζωή καὶ οἱ διασκεδάσεις…

Ἄλλα τὰ ὄνειρα ἐκείνου ποὺ ὁραματίζεται τὴν αἰωνιότητα κι ἄλλα ἐκείνου ποὺ ἐνδιαφέρει μονάχα γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ τώρα!

Ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε, τὰ ὄνειρα ἔχουν ἀξία ὅταν ἀπορρέουν ἀπ’ τὰ ὁράματά μας. Ἐκεῖνα εἶναι τὰ ἀνώτερα, ἐκεῖνα εἶναι ὁ φωτισμὸς τοῦ Θεοῦ στὴ ζωή μας. Πρῶτα ὁραματιζόμαστε τὸ μέλλον μας κι ὕστερα τὸ ὀνειρευόμαστε. Κατὰ τὰ ὁράματά μας δέ, εἶναι καὶ τὰ ὄνειρά μας. Καὶ κατὰ τὰ ὁράματά μας καὶ τὰ ὄνειρά μας διαμορφώνεται τελικὰ καὶ ἡ ζωή μας!

* * *

Λένε πὼς «ὅποιος ξεκινάει, φθάνει κάπου, μονάχα οἱ ναυαγοὶ περιμένουν». Σωστά! Ὅμως κι αὐτοὶ ἀπὸ κάπου ξεκίνησαν, εἶχαν προορισμὸ καὶ τώρα κάτι περιμένουν. Μόνο ποὺ ἢ δὲν πρόβλεψαν σωστὰ ἢ δὲν πάλεψαν ὅπως ἔπρεπε ἢ δὲν ἦταν καλὰ ἐξοπλισμένοι ἢ ἔπεσαν σὲ φοβερὲς ἀντίξοες συνθῆκες. Καὶ τώρα εἶναι ναυαγοί!

Δηλαδὴ τί βλέπουμε; Πὼς ναί, νὰ ἔχουμε τά… θά μας! Ἀλλὰ νὰ εἴμαστε καὶ ρεαλιστές. Νὰ σκεπαζόμαστε ὅσο παίρνει τὸ πάπλωμά μας! Νὰ προβλέπουμε σωστά. Νὰ μὴ θέλουμε πράγματα τελείως ἀδύνατα. Ἐντελῶς ἀκατόρθωτα κι ἔξω ἀπ’ τὶς δυνάμεις μας.

Μόνο; Νὰ δουλέψουμε, ἀκόμα, σκληρὰ γιὰ τὴν κατάκτησή τους. Εἶπαν γιὰ τοὺς μεγάλους, γι’ αὐτοὺς ποὺ ἄφησαν σπουδαῖο ἔργο στὴν ἀνθρωπότητα, πὼς τὸ 1% αὐτοῦ τοῦ ἔργου ἦταν ἔμπνευση καὶ 99% ἱδρώτας! Δὲν προχωροῦμε δηλαδὴ ὀνειρευόμενοι μόνο…

Ἂς προσέξουμε καὶ τοῦτο τὸ σοφὸ λόγο: «Κανένα μεγάλο ἐπίτευγμα δὲν γίνεται δίχως ὅραμα, καὶ κανένα ὄνειρο δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ δίχως δράση». Καὶ τοῦτον πάλι: «Χωρὶς ὄνειρα τίποτα δὲν ἀρχίζει. Χωρὶς ξαγρύπνιες τίποτα δὲν τελειώνει». Ἐξάλλου «κανεὶς δὲν ἔγινε ἔνδοξος μὲ ὄνειρα. Ἡ δόξα κατακτᾶται μὲ ἀγρυπνίες»!

Αὐτὰ ἀπαντοῦν πλήρως στὸ ἐρώτημα «γιατί τὰ ὄνειρά μου δὲν πραγματοποιοῦνται;».

Εἶναι γιατί... παρακοιμόμαστε!

Ἀξίζει, ὅμως, νὰ ποῦμε καὶ τοῦτο. Πῶς πολλοὶ μένουν στὰ ὄνειρα. Θέλγονται μ' αὐτὰ κι αὐτὸ τοὺς ἀρκεῖ! Γι' αὐτοὺς ἡ ὀνειροπόληση καὶ μόνο ἔχει ἀξία. Κι ὅλα αὐτὰ γιατί ἀπεχθάνονται τὸν μόχθο, τὴν πάλη, τὶς ἀγρύπνιες. Εἶναι γιατί τοὺς ἀρέσει μονάχα ὁ ὕπνος. Ὁ ὕπνος τῆς χαμοζωῆς! Λέγει πολὺ ὡραῖα ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Θεολόγος: «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπάει τὸν ὕπνο, ἐφευρίσκει ὄνειρα. Γιατί ὁ ὕπνος διδάσκει φαντασίες, ὄχι πραγματικὲς καταστάσεις»! Νὰ κι ἕνας ἄλλος ὡραῖος λόγος: «Ἡ τεμπελιὰ εἶναι ἕνα τραπέζι πλούσιο, στὸ ὁποῖο ἀντὶ γιὰ φαγητά, σερβίρονται ὄνειρα»!

Θὰ ἔρθουν βέβαια καὶ οἱ δυσκολίες. Οἱ μεγάλες φουρτοῦνες. Στὰ σίγουρα! Τίποτα τρανὸ δὲν κατορθώνεται μέ... μπονάτσα! Ἐξάλλου **μὲ τὶς δυσκολίες πηγαίνει κανεὶς μπροστὰ καὶ ὄχι μὲ τὶς ἀνέσεις**. Γι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται καὶ τοῦ Θεοῦ ἡ φώτιση, ἡ δύναμη, ἡ βοήθεια. Ἔτσι θὰ ξεπεράσουμε τὶς συνθῆκες τὶς ἀντίξοες.

* * *

Νὰ ἔχουμε «θά», καλοί μου φίλοι... Καὶ μάλιστα πολλά, πάρα πολλὰ «θά», ὅπως μᾶς τὰ ἐμπνέει καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ κάθε χρόνου. Ποὺ θὰ ἀπορρέουν ἀπ' τὰ ὁράματά μας, δηλαδὴ τὸν φωτισμὸ τοῦ Θεοῦ στὴ ζωή μας, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ ἔρθει θὰ πρέπει ἡ ζωή μας νὰ πορεύεται πρὸς Αὐτὸν καὶ ὄχι μακριὰ ἀπ' Αὐτόν. Καὶ τότε, μὲ τὴν ἐλπίδα μας σ' Αὐτὸν καὶ τὸν ἀγῶνα μας ποὺ πάντα θὰ πρέπει νὰ μᾶς διακρίνει, ναὶ θὰ τὰ κάνουμε πράξη. Ὁπότε καὶ θὰ ἐπιτύχουμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐξαίσια ποὺ φανταστήκαμε, ὀνειρευτήκαμε, ποθήσαμε, παλέψαμε. Καλὴ χρονιὰ κι εὐλογημένη...

(Πηγή: Ορθόδοξος Τύπος*)*